Peaks ommeti linnoke laulma, sowib mönni, kui hea nõu pudub; — agga, kui ta laulab, panne siis tähhele! — Noor naene ei saand kanga kuddumisega toime, löngad läksid köik käest katki ja sassi. Temma jättis kanga senna paika ja jooksis metsa. Seal raius rähn suurt puud, mis temmale need ennekuuldud sönnad mele tulletas: „tänna nattoke, home nattoke, küllap suur wähheneb.“ Temma sai julgust ja ütles: „kui se pissoke linnoke lodab selle sure pu mahha sawad, siis ei sa minna omma kanga wasto?!“ Pöris omma mele, läks kojjo, sõlmis löngad kinni ja kuddus kanga mahha.

Solkimese soht.

Saks ostis trahteris puddeli jodawatwina, ja pallus ennesele teist puddelit wet tua, et wina omma tahmise järrele lahjamaks tehha. Trahteri issanda kue aastane poioke, kes sedda näggi ja kulis, ütles terrawaste wõerale: sedda polle teil tarwis ennam tehha, mo pappa kallas keldres jubba wet peale. — Seddasamma koerust tewad ka wahhest kõrtsmikud; pealegi weel pimamehhed, kes pima ja korele te äresi krawist wet sissepannewad.

Jodik.

Ühhe saksal olli jodik tener, kes allati joobnud olli. Kui ta ühhel hommikul warudes tuppa tulli, ütles herra temmale: lakkewassikas, jubba hommiko warra olled ennese täis tömband! „Ärge panke pahhaks, aus herra,“ wastas tener, „se on weel eilest järge.“

Te, te poeg, kül sa eest leiad.

Lapsed piddawad wahhest wannemate toitmist raskeks. Sedda mõtles ka üks poeg, ja wiis omma issa kelgoga sohho. Temma ennese wäike poeg olli ka järrele tulnud ja ütles: „issa, ärra jätta kelko mahha, kellega minna siis sinno ükskord sia toon.“ Selle peale ehmatas mees nenda, et wanna is-